

RAKAS PIKKULIIGALAINEN

Tämän vuosikirjan toteuttamisen kanssa onkin vierähtänyt aikaa, kun olemme pähkäilleet sen nahoituksen kanssa. Mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan kuulu vanha sanonta, joka tässäkin pätee.

Tämä kausi on ollut jo kahdeksas kausi PikkuLiigan historiassa, ja seuraavilta sivuilta voit pongata ei vain oman kuvasi, mutta myös kaikki ne muut perheeseen kuuluvat joukkueen pelaajat ja vanhemmat, jotka kuluneella kaudella ovat kulkeneet tovin matkaa kanssasi. Tätä lyhyttä, mutta toivoisin mitä iloisinta ja muistorikkainta taivalta on yhdistänyt se henki, jossa toivoisin kaikkien olevan mukana. Eli se PikkuLiigan henki, jossa pyritään antamaan positiivista kannustusta toinen toisillemme. Olen jo eräässä pöytäkirjassani todennut, mutta haluaisin toistaa sen tässä taas uudestaan kerran:

Mitä muuta olemme voineet antaa toinen toisillemme, on välittäminen ja yhdessä vastuun kantaminen. Ihminen luonnostaan haluaa kuulua porukkaan, ja yhteyden puuttuminen on kova pala, joka tekee monesta yksinäisen. PikkuLiigassamme yhteys toisiinsa syntyy toiminnan myötä. Yhteisissä, jossa vastuu jaetaan ja kokoonnutaan lämminkäiseen toimintaan, jokainen saa vahvistusta toisen välityksellä. Arkisessa vuorokaudessa innostus joskus laantuu, ja normaali rutiini näännyttää. Vastuuta ottamalla porukan muista jäsenistä, autetaan toista jaksamaan. Tänsä on meidän melkein pöytäkirjassa uudeelleen, uskaltaa ottaa se askel lähestyä toista ihmistä, arvottaa niin muuta kuin itseäänkin. PikkuLiigan toimintamallisto on luotu siten, että olemme kuin iso perhe: jotkut vanhemmista tai isoveljistä/siskoista vetää treenit, toinen hoitaa keuhon piirtämisen tottuun poistoon, syödään yhdessä nyyttäriperiaatteella pelien jälkeen palausta pelin tilanteita mieleen. Yhteistyöllä rakentuva toiminta luo mahdollisuuden joustavuudelle, joka ei sido yhtä ihmistä eikä rakennu vain harvojen varaan. Kun on joku toinen ottamassa kopin, kun itse ei ehdi tai jaksa, pelaa toiminnat ilman syyllistämistä tai nannontuskia.

Tämä on tekstiä jonka kirjoitin vuonna 1996 vuosikirjaan, mutta voi- niin voi, kuinka sopivaa tähän hetkeen.

Liian monia joukkueita kohtasin kentillä ilman vanhempien kannatusjoukkoja. Mitä se merkitsee??!! Sitä, että yksi suurin asia esteitä ihmisen kehityksessä on, että hän ei arvosta itsellään tarpeeksi. Kulttuurissamme on se ongelma, että se opettaa arvostamaan sellaisia arvoja kuin kilpailu, asema,

kovuus, raha, sijoitus, yläeiksemallinen asema Vielä tämän päälle urheilussa taito- ja tekniikkaopetus on kuin pyhä sana. Ihmissuhteet, voimat, innostus ja sydän usein unohtuvat.

Me PikkuLiigassa haluamme antaa arvoa toisillemme ihmisinä ja tukea kokonaisuuden kasvussa. Joten uskallusta mukaan. Olet tärkeä vanhenpona, olet tärkeä kaverina kentällä.

Pelistä sen verran, että lustien tulee antaa kasvua pelin mukana, annettava heille heidän suoruus, joka liiankin pian katoaa.

PikkuLiigassa emme laske viiheitä tai viihearviointeja. Ne tulevat liiankin tökeiksi liiankin helposti. Laskemme hymyjä, innokkaita eleitä, innostuneita huudahduksia. Ne merkitsevät jotain pitkässä juoksussa. Ne ovat elämän ilonhetkiä pelissä!

KIITOS teille nuorille tuomareille, jotka jaksoitte uuvastaa pöytäkirjassa joskus tiukkajoin tilanteita vanhempien arvioissa teidän arviointejaanne! Se on ollut kasvattava kokemus ja nostaa teille hattua! KIITOS teille vapaaehtoisille vanhemmille, jotka olette antamassa tukeanne kaikille lapsille heidän koetellessaan rajojaan tämän toiminnan myötä. Kannustus, hyväksyntä ja turvallisuus ihmapiirissä voidessaan kokeilla taitojaan he pystyivät siihen loistavaan tulokseen pelien läpiviennissä, joka jää heille muistona läpi elämän.

KIITOS teille pelaajille, jotka intoa täynnä tulitte pelikentille kannustaen kavereitanne ja loitte innostunutta pelihenkeä läpi koko kauden välillä tuuraten toisissakin joukkueissa. Se on sitä oikeata pikkuLiigalaisuutta.

Ja KIITOS tukijoillemme, jotka mahdollistitte tänäkin kauden.

